

ШУМАДИЦКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 3 цванцѣка.

} № 79.

ЗАГОНЕТКА.

И я самъ ти една речца, али двое значимъ,
 Како коју кадъ смислену одећу облачимъ
 Едномъ живо суштество самъ, што земљу надмаша
 И чудеса изнадъ землѣ на земљу пренаша;
 Другда опетъ мртва стварка, малоцена, уда,
 Да дечица кадшто сама презиру ме луда.
 К'о суштеству за мене е светъ огромный малый,
 Нит' прошлости какве имамъ, ка'но светъ осталый.
 Будућность се на ме смеши, привлачи ме силно
 И погледа сыйнымъ окомъ приятно, умилно,
 И ако се никадъ неда загрлит' любовно.
 Саме яде кадшто пружа; цвеће јој чаровно.
 Мое груди узавреле чудна любовь снажи,
 Уцвельна и уморна као майка блажи.
 Садашњость ми нѣ ништа, чудо ме привлачи
 И редко ме благо кадшто у провалу свлачи.
 Што е другомъ врло мило, мен' е маловажно,
 А што другомъ крайня лудость, мен' покреће снажно.
 Све што имамъ, свачѣ е, я презиремъ благо,
 Лептирићи, цвеће, полъ мило ми и драго. —
 Као стварка, я на землѣ чудно срећу стварамъ,
 И опетъ е са престола суновратъ обарамъ.
 Одъ просяка часомъ створимъ богатира златна,
 Часомъ опетъ свега свучемъ до пртена платна.
 Кодъ све мое тако чудне, нечувене ћуди
 Опетъ замномъ лудо чезну, силно грамзе люди.
 Насъ четири има брата у задруги смешной,
 И у скупу чудне снаге той дружини грешной.
 Ал' се редко рукуемо, кадъ се комъ облачи,
 Или кадъ се тамно небо у злато пресвлачи.
 Но та снага часъ е силна, часъ е маловажна,
 По промени кола нашегъ и обрта снажна.

Ой давори домишляне, айде одгонени
 И врелиномъ оштроумля браћу ти замени,
 Ал' онако, к'о што прву, разчлани ме дивно,
 Песмотрства лепимъ цвећемъ окити умилно!

Ђорђе Малетићъ.

ЧАРОВНО ОГЛЕДАЛО.

(съ пѣвачкомъ.)

Стотинама богатоукрашени гондола (чамаца) плыви
 о е по глаткомъ мору у Венецији, око палате графа Ал-

берти, и изъ нѣи е чула се тиха хармонія, која е одъ од-
 зива до одзива ечећи и у саму внутреность палате до-
 пирала, гдѣ се готово сво благородство Венецие собра-
 ло было, да участвују при торжеству венчания сына гра-
 фичиногъ са лепомъ наслѣдницомъ Херцога Валенцие.

Множина народа изпунявало е башту палате, кое
 врата јошть су изютра отворена была свакомъ ономъ,
 кои бы исто торжество ма коимъ начиномъ увеличати
 могао. Овде су были забавни разговори, тамо веселе
 свирке и игре, далъ мало продавцы разны галантерейски
 ситница, да и самы цыгана было е са нѣювимъ вешти-
 нама. Особито нѣима найвыше су гости ишли, и една
 се гомила млада девойчица упути къ нѣима. Та лепо е
 будућность дознати, будућность, то непремѣримо добро,
 кое свакиъ по својој воли троши, а кое никоме не при-
 надлежи, и кое се са каквимъ пространимъ полъмъ срав-
 нити може, съ когъ сеячь никако плодове незбира.

Измећу овы люди у дугомъ прномъ одѣлу и са
 дугимъ замршенимъ брадама, одликовао се еданъ особи-
 то, кои е са своимъ чародѣйнимъ вѣштинама сву пажню
 гледаоца привлачио на себе, и кои е средствомъ некогъ
 чародѣиногъ огледала пророковао. Онъ се звао Бели-
 ни. Кадъ бы га која одъ ти девойчица запитала за свогъ
 удалногъ любезника, то е речено огледало свагда јој
 предъ очи ставляло вѣрный ликъ оногъ, заедно са дату-
 момъ повратка нѣговогъ. Друга е девойка дознала данъ
 и сатъ венчания нѣногъ; многа пакъ сиротица видила е
 ликъ матере свое; и тако се гласъ о Белиниевомъ чудо-
 творству разпростре чакъ мећу гостима и у самой па-
 лати; сви га зажеље видити, и графича Алберти заповѣ-
 ди, да га доведу унутра. Ема, нововѣнчана невѣста ние
 могла сакрити ужасъ кои е при нѣговомъ улазку напад-
 не; еръ се случайно опомене оны речий, кое е чула кадъ
 и тогъ ютра к' олтару ступала, и кое су овако гласиле:
 „Млада невѣсто, вѣнаць тай, кои твоє чело краси мора-
 ће скоро твоимъ покрову уступити! Погледай у сунце
 последњи путь, еръ ютреню румень нећешъ видити
 више!“

Гласъ кои е речи те говоріо, наличіо е на гласъ
 Маркиза Ричіо, когъ е она изневѣрила; зато се она дрк-
 ћући и обазрела была, ал' е могла видити само нѣне нѣ-
 жне родителъ и другарице свое око себе. Ал' учинило
 јој се, као да е у дальнини видла исто овако обучена чо-

века као овај дошавши садъ у палату, и да е примѣтила, како се онај трудіо да крозъ народъ продре и удали се.

Ал' јоштъ пре две године Ричіо е Венецію оставіо и некудъ у светъ отишао био, и одма по одлазку његовомъ разпростре се гласъ о смрти његовой. Ема се умири кадъ види да се на свима околостоећимъ радостъ изражава, и држала е оно пророчество за игру њвогъ младогъ уображеня.

Сви су редомъ белиниѣво огледало питали, и сви зачуђени и задовољни, обасипали су га похвалама и златомъ. Само нововенчани младенци нису хтѣли примѣру обштемъ слѣдовати, и задовољни са срећномъ садашностју, нису марили да чују за будућностъ. Чародѣй пакъ, није се никако хтѣо удалити при свемъ томъ што су га гости већ на то опомињали, онъ е башъ навалице изчекивао на младоженю. И напоследку нестрпљиво ступи графу Алберти и пришапће му на уво: „Ако я мојој вѣштини вѣровати смѣмъ, то теби предстои особита судбина, питай мое огледало, ал' се чувай, да неузморашъ некадъ самъ себи пребацивати збогъ неповольности оны, кои си садъ јоштъ господаръ, и кое можешъ уклонити одъ себе и одъ твоѣ лепе супруге, избирай или трајућу срећу или вѣчно каянѣ.“

При овимъ речма гласъ е Белиниѣвъ особитый изразъ добио био. Изъ њгови очію севале су страшно претеће мунѣ. По дугомъ навальиваню цыганиновомъ, одобри напоследку графъ. „Ал' морамо само насъ двое бити!“ дода цыганинѣ. Графъ све одобри; и тако оде најпре чародѣй у другу собу са своимъ огледаломъ, а затимъ оде и графъ са своіомъ невѣстомъ, која е тресући се съ некимъ тайнимъ страомъ слѣдовала му.

Текъ што е Белини у ову, одъ прве сале подоста удалѣну и неколикимъ столицама и канабетима украшену собу, ступіо, одма метне свое орудіе на асталъ, ал' огледало није было оно, коимъ е чудеса мало пре чиніо. Већъ обично огледало, само што е у форми сасвимъ ономъ првомъ наличило. Садъ начини еданъ кругъ кредомъ на патосу у кои рекне графу да са невѣстомъ ступи; потомъ метне руке свое на огледало и почне неке речи мрмљати. Ема побледи, на прсту цыганиновомъ познала е она прстенъ еданъ, кои е био наслѣдіе Маркиза Ричіо; страшљиво се јоштъ већма узъ младоженю свогъ прилюби, ал' јој нека преестествена сила није дала да едну едину речъ проговори. Младый графъ смѣшио се њномъ страу и храбрио ю е. Садъ сврши Белини свое церемоніе, стави графа предъ огледало и даде му едну књигу у руке. То е было Евангеліе. „У овако важномъ тренутку, нужна ми е твоя заклетва, закуни ми се дакле на Евангелію, да се пре нећешъ обазрети, докѣ ти я не рекнемъ.“ „Зашто?“ запита графъ нестрпљиво. „Ерѣ ће се иначе чародѣйство разорити и твоя несмисленость бацыла бы насъ све у пропасть.“ — „Айдемо, я нећу ништа да знамъ!“ — „Тешко теби!“ Овај узвикъ, когъ Белини ужаснымъ гласомъ изговори задржи графа, кои е већ са невѣстомъ своіомъ напољ пошао био. Графъ ступи опетъ у кругъ овај, метне руке на Евангеліе и закуне се слѣдуюћимъ начиномъ: „Ма-

какавъ се образъ у овомъ огледалу появіо, я се заклинѣмъ да се нећу пре обазрети, докѣ ми чародѣй овај недозволи!“ И држећи руке непрестано на Евангелію, а круто гледаюћи у огледало, стајо е графъ као недвижимъ.

Ужасанъ некій смей, као самога сатане, кадъ првый плачъ каюћегъ се грѣшника чуе, заечи изъ уста чародѣя, при вриску когъ Ема извикне, кадъ у досадашнѣмъ цыганину позна Маркиза Ричіо, кадъ овај свою лажну браду скине. „Твой последнй часъ куцнуо е, горда льпотнице.“ пришапће онъ графицы. „Мене си изневѣрила, я те ни другомъ недамъ. . . . Пази на твою заклетву графе!“ дода онъ младоженѣ; „я самъ био сведокъ среће твоѣ, буди и ты сведокъ мое освете.“ . . . У истомъ тренутку угледа графъ у огледалу како ножъ сѣвне, и Ема клоне, огрезнута у крвь на патосъ.

При овомъ ужасномъ появленю хтѣдне графъ бѣсно на овогъ лажногъ чародѣя да скочи, ал' овај съ речма: „Јоштъ се необрѣни!“ скочи крозъ прозоръ на ходникъ и за тилий часъ нестане га. — Ф. Н. Г.

ПОДГРѢВЦИ.

— Између животиня коя у мору живе, Китъ е најполезніе. Китова има одъ различне сорте; и то су највеће морске рибе, ербо они имаю 60—70 а млоги и 100 стопа у дужину. Китъ кадъ се роди онъ е као највећій во. Они се обично лове по леденомъ и сѣверномъ мору. Много велики лађа и чунова скупы се па тако плыве. Како се Китъ на површини мора уваже, онда најодважнй и најачій рибаръ, привезе му се близу, и бацы се на њга еднимъ одъ петъ стопа дугачкимъ копљемъ, кое ако пробіе кожу и дубоко се у сланину забодѣ, онда е сигуранъ ловъ, ербо за то копљ на другомъ краю привезанъ е конопаць, кои е преко сто фати дугачакъ. Китъ одма почне тонутти како осети да га е копљ ударило, и крвь офарба путь њговъ. Они съ лађе непрестано пуштаю брзо конопаць за њимъ, докѣ годъ не падне на дно. Пошто му млога крвь изтече и пошто ослаби; изађе онъ опетъ на површину мора, и ловцы га на ново съ лађама салете; и пошто га свладаю извуку га на обалу. Одъ едне такве рибе може по 100 буради масти да изађе. Китови имаю изподъ гуше браде, кое су 12 до 15 стопа дугачке; одъ кои се после праве различне гибке ствари; кое се превіаю а неће да се сложе; и то е оно што ми зовемо фишпанъ.

ЗАЧИНЦИ.

Большій е лень крадљиваць одъ леньогъ слуге.

Старогъ слугу, старо псето и старогъ коня, еднако уважаваю при двору.

Чесно живити и спокойно умрети толико е, колико ѣаволу рачунъ кварити.

Гдѣ нема ватре, нема любви.

Пытати нестасе ништа нити ће коме зубъ испасти, ако пита.

Гдѣ сила и ячина владаю, ту правда служи.

Срећа и несрећа путую еднимъ путемъ.

Срећа и несрећа носе една другу.

Кои е срећанъ у игри, несрећанъ е у любви.

Срећа, нетреба никакве савѣте.

Мало звоно, звони као и велико.

Што више закона, мањ правде, што мањ закона, више правде.

М Р В И Ц Е.

— Лоповъ еданъ дође у меану и пошлѣ по чизмара, да донесе кой паръ чизама на пробу. Едне му се допаду, навуче њу на ноге и запыта за цену, али одма придода, да ће њу текъ до осамъ дана исплатити. Чизмаръ ово неодобри већ поиште чизме свое натрагъ, а лоповъ видећи, ако чизме врати, да съ тимъ ништа добыти неће, па њипи са свога места и почве бегати, а чизмаръ за њимъ вичући: држите га: Неки одъ милопролазећи хтедоше га уватити, али имъ онъ привика: „Недирайте ме, мы трчимо за обкладу; я у чизама, а онъ у ципелама.“ Овы како то чуше, почну плѣскати рукама и у гласъ викну: „Чизме обкладу добіяю.“

— Путникъ еданъ дође до едне рѣке, која се яко разлила была, да се на чамцу преко њѣ превезе, па запыта весларе, дал се досадъ при превозеню когодъ ту изгубио? „О, Боже сачувай, до сада нико, одговори еданъ. Мой се братъ истина прошле седмице ту удавио, али смо га таки сутра данъ нашла.“

— Еданъ селякъ прегледаше новокупльногъ коня другогъ селяка, па се изясни, као да му се чини, да е конь плашльивъ. На то одговори овай. „Та плашльивъ ние никако, ерѣ ето већ три ноћи, како самъ самцытъ у шталн стои.“

— Чивутина едного увате у солдате и метну га у оклопнике. После некогъ времена, кадъ су на войну пошли, метне чивутинъ оклопъ свой на леђа у место на прси. Офицеръ примѣтивши то дотрчи къ њму и запыта га: Што ће му оклопъ на леђи? „Е, а да како ћемо кадъ станемо бегати? одговори онъ.“

— Предъ Немца едного, кой е у Италию дошао было, изнесе пріятель њговъ чашу вина, кое се „суза“ зове, и кога онъ никада ни окусио ние. „Какве су ово капльице? Ово е нешто скупощено! ово мирише!“ рекне Немаць. „То су сузе Бакусове,“ одговори му дочекавши га пріятель. „О Бакусе, Бакусе,“ — одговори онъ съ управльнымъ на небо очима и са оберучке подигнутомъ у высъ чашомъ. „а што недође и у нашу Немачку, да се и кодъ насъ ситѣ наплачешъ.“

— У некомъ месту апсанско зданіе тако трошно постане, да су морали молбено представленъ вышней власти учинити, да имъ ова допусти, да старо ово зданіе

поруши и на истомъ месту ново са придодаткомъ старогъ матеріала, што се употребити може, подигну. Предлогъ овай буде уваженъ, али му се придода и то изрично условіе, да поради државне штеднѣ апсеницы у истомъ старомъ зданію остану дотле, докъ се ново зданіе неподигне.

— Юштѣ 1499. године нашао е путникъ еданъ на подножью горе Пеаге, кодъ сагорелогъ села едного две жене, кое су четрдесетъ ков мушке кое женске деце, као стадо оваца предъ собомъ терале, коя су одъ глади рукама траву чупала и ела. На пытанъ: како су до те ништете дошли? Една одъ ти двою жена са слабымъ гласомъ одговори: Отцеви су ове деце одъ непріятеля попадали, матере су имъ одъ глади помрле, куће су имъ изгореле и иманъ оплячкано, половина њу е већ помрла, и брой е њиовъ свакій данъ маный.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Изъ Карановца одъ 20. Септ. являю слѣдуюће: „Вашошь ову постигла е юче една жалость. Младый свештеникъ нашъ Милованъ Миладиновићъ кои ни пуне три године у овомъ чину ние служио, преставио се и быо е сутра данъ свечано сараньнъ, при комъ погребу присуствовала су два протозрея са свештеницыма, и са многобройнымъ грађанима. При свршетку опела изговоріо е сходно слово учитель Стойковићъ. Њгову прерану смръть оплакуе њгова мати, супруга, браћа и сестре. Онъ е своіомъ добротомъ заслужио да му сви рекнемо Богъ да му душу прости.“

— После дужегъ болованя у своіой прераной младости преставио се у вѣчностъ Коста Стойковићъ Стефановићъ званичнѣ княжеске канцеларіе. Њгови ожалошѣени наслѣдници и пріятельи оглашуюћи смръть њгову позиваю све њгове познанике и другове на саучастіе те жалости.

— Началникъ среза космайскогъ окр. беогр. г. Яковъ Лекићъ после краткогъ болованя 24. ов. м. преселио се у вѣчностъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Многи ће се чудити зашто е сада, после тако важногъ догађая, после уништены руске црноморске флоте и освоены Севастополя, и на бойномъ и на политичномъ полю наступила нека тишина. Кадъ се опоменемо ланьске претнѣ одъ стране запада, њиови карикатура и пѣсама противу Русіе, и самовластне вике новинарске, кадъ се опоменемо оны ватрены пѣсама у Петербургу, оны страовиты манифеста цара Николе, оногъ одушевленія у Грчкой, и свега прочегъ, морамо се увѣрити да е време свађе прошло, и да е едно страовитіе време наступило, а то е време правогъ ратованя. И сада ни у еднымъ новинама западнымъ, неналазимо ону ланьску разпуштену грдню противу Русіе, сада читамо благо писмо цара Александра, гдѣ говорехи о происти на Севастополю прикланя се вољи и проивслу Божьмъ. Ни царъ Никола да е дожivio ово време, не-бы другіе писало, оны ватрени први манифести были су нуждны да овай ратъ учини народнымъ ратомъ у Русіи; тога више нетреба, ербо е свакій заузетъ сада за овай ратъ као за свое собствено благо.

— Тишина, коя намъ се сада чини да влада, есте црныи о-

блакъ у коме су сами громови. И последња четврт ове године биће може бити за ово ратовање важнија, него цела ова година. Царъ Александеръ кренуо се изъ свое столице, посетио руску светињу Москву, молио се Богу у великој московској цркви, и дошао на бойно поље, дошао да самъ собомъ охрабри войску, и да самъ собомъ управља цело воєвање; онъ е тога ради, повео са собомъ све знаменитіе свое великаше изъ Петербурга, како би одма у свако време советовања и рѣшителне наредбе чинити могао. Исто тако и повелителни саюзне войске добили су неограничена пуномоћія, да у свему ратованю и предузиманю све чине што годъ за добро нају; и по томе а и по свему другомъ види се да ће се текъ сада отворити право бойно поље; а и князь Горчаковъ у нѣговомъ говору солдатима казао е: да ће сада слободније и згодније моћи ратовати, ербо су до сада были привезани за Севастополь, и изъ тога може се видети, да су Руси готови ако воєни планови донесу, и сѣверну часть Севастополя, па и самъ Кримъ оставити. У Николаеву, гдѣ 30 хил. люди одъ дужегъ времена на утврѣњеня ради, Русія подиже новыи Севастополь; у Николаеву, гдѣ су свы они што лађе праве са источногъ мора са свыма машинама доведени, подиже Русія са непонятномъ брзиномъ нову флоту за црно море, и већ пишу новине да су неколико пароброда почели оружати. Саюзници знаду то врло добро, и бомбардујуи јоште Севастополь мысле на Николаевъ, али тамо се стиче грдна руска войска, тамо е лакше войску ранити, тамо немогу саюзне флоте сбогъ пличине воде приступити. За прибрежја источногъ мора, нема се шта бринути Русія, непријателска флота и ове године вратила се изъ источногъ мора, а Кронштатъ остао е невредимъ; на западној страни осигурана е Русія неутралностю Аустрије и Прајске, и тако сада целу своју снагу, сву најболю войску може употребити поредъ црногъ мора и на Криму.

— Извѣстія изъ Цариграда одъ 15. о. м. являю: да су Руси кодъ Карса уватили еданъ спроводъ турскій съ раномъ одъ 1000 коня и 300 людій. У Цариграду мысле да ће се Карсъ само јоштъ неколико недеља држати моћи.

— Мостъ кон е преко морске утоке преко кога су Руси изъ јужне стране Севастополя на сѣверну страну 27. Авг. прешли, био е 500 хвати дугачакъ, и био е направљенъ на лађама и сплавовима. Преко такве ширине направити на брузу руку такавъ мостъ преко когъ ће топови и хиљаде войника маширати, признаю сви кон су воєномъ искуству вѣшти, за велику майсторію. И тай мостъ био е узрокъ, те се войска руска безъ никакве штете спасла. Зло бы было за руску войску да тога моста не было, или да су се саюзници могли привучити да изъ топова мостъ разоре, кое су имали у плану, али были су сбунѣни и препречены лагумима.

— Изъ Цариграда являю да су саюзници в. т. м. почели се спремати да потопиће лађе на ушћу пристаништа Севастопольскогъ изваде. И то ће чинити помоћу неке машине кою су у Керчу нашли, и коя подъ водомъ може да ради. У исто време кадъ се те лађе стану вадити, флоте ће бомбардати сѣверне градове, и тако надаю се да ће онда Енглелке воєне лађе моћи продрети у пристаниште и срушити сѣверну утврѣнену страну Севастополя.

— У катедралној руској цркви у Севастополю држали су Французи благодареніе Богу сбогъ добивене битке. Енглезима такође опредѣлена е друга црква.

— Многи Грци у Цариграду и у Смирни, кон јоште не вѣрую и да е царъ Никола умрѣо, нису вѣровали ни да е Севастополь пао, него су се јоштъ саюзницима и турцима сбогъ нѣвогъ веселия смејали, и съ тога су многи и позатворани.

— Еданъ офицеръ француски одъ 3 Септ. изъ Крима пише: „Јуче насъ 10 офицера съ полковникомъ ишли смо крозъ Севастополь. Варошь е была врло лепа и уреѣена, у свему видило се богатство и изобиліе. Улице су широке, и свака кућа има своју башту. Кућевни су намѣштаи врло леппи. И сада немамо нужде на земљи спавати као до сада ербо смо нашли скупоценны филима; и сада ручамо са углаѣени астала, и имамо лепы велики огледала. О станю вароши не може се јоштъ ништа извѣстно да зна; одъ многи кућа не ништа друго заостало кромѣ пушеѣи се зидова. За чудо много смо топова нашли, могли бы одъ нѣи у свакој француској вароши по еданъ гвозденъ споменикъ подићи. Садъ видимо како су се Руси могли овако дуго држати. Разгледао самъ маляковску кулу, и увѣрио самъ се да после паденія нѣногъ, не никакко могуће было да се Руси далъ држе на јужној страни.

— Изъ Одесе пишу одъ 13. Септ: да е царъ Александеръ у Николаевъ приспѣо, и генералъ Лидерсъ отишао предъ цара. Вел. князу Константину кон е такође у Николаеву надаю се у Одеси.

— Последнѣ вѣсти изъ Крима являю: да саюзници оуправляю разорене куће, и спремаю ий за своя обиталишта. За сада гарнизонъ у Севастополю опредѣленъ е на 18 хил. момака. Князь Горчаковъ и маршалъ Пелисіе непрестано еданъ другомъ нешто пишу, али о чему пишу нико незна. Сардинску войску у Криму презиру и Енглези и Французи, ербо при юришу на реданъ 27. Авг. они су оставили Енглезе и нису имъ хтели помоћи као што е было нареѣено. Види се по брою нѣнови мртви како су помагали, ербо Сардиняна само е 3 погинуло и 25 ранѣно. — Француски солдати изсмеваю Енглезе што нису могли реданъ узети, и съ тога чешће догађа се међъ войницима свађа и тученѣ.

— У Бугарској спремаю се зимни квартири за войску и по томе мысли се да ће многа саюзна войска у Бугарску доћи и оданде зимусъ противу Бесарабіе воевати. Омеръ паша отишао е на бойно поље у Ази, и намѣрава 50 хил. момака у Чевкетлилу скупити.

Подписаный учтиво умолява гг. скупителѣ пренумеранта на кнѣгу: Рѣчникъ закона, уредба и пр., да бы му спискове свое до конца т. м. непременно послати изволили.

Ђорђе Петровић,
Рачуносп. гл. Контроле.

Течай новаца: среб. 113 ½; дук. 5 фор. 20 кр. банкн.